

komme godt ud af det med hinanden." Jeg vil her tilføje, at det ærede Medlem, der saavidt jeg veed, hele Tiden, hvori jeg har været Rigsdagsmand, har beklædt høit betroede Embeder, hvortil der har været knyttet overordenlig meget Arbeide, rimeligvis ikke har kunnet følge saaledes med i Krinkelkrogene af Behandlingen af vore Finantslove, og hvad dermed følger, som vi andre mere durtkørvne finantzielle Medlemmer. Nu hænder det stundom, at man bliver enig om en Bevilling — jeg skal nævne et Exempel: Kultusministeren foreslaar en ny Musæumsbygning, det samlede Komplex koster 3, 4 à 5 Millioner, ikke mindre, snarere mere, naar vi se rigtig efter. Regjeringen forelægger i Nar et Forslag om en saadan Bygning, og i Skrivelse og Overslag over Bygningerne tænker man sig i Løbet af 3, 4 à 5 Nar saa og saa store Udgifter aarlig. Man gaar i god Tro ind paa at bevilge 10,000 Kr. til dette Arbeides Paabegyndelse til detaillerede Tegninger, til Planering af Grunden osv., men under Forhandlingen om de 10,000 Kr. fører man til, at man vil have fuld Frihed til at gjøre Forandringer i de aarlige Bevillinger; men hvis næste Nar Finantsloven ikke vedtages med et saadant Forbehold, saa gjælde disse Folkethingets eller Landstingets Anmærkninger ikke, saa staa Ministerens forudsatte Beløb; han har gennem de 10,000 Kr. faaet en Bevilling paa 5 Mill., som strækker sig udover 4 à 5 Nar, og de følgende Ministre kunne tage det paa samme Maade. Eller tag et Panderskib paa 5 Millioner Kr. Tegningerne foreligge, og man bevilger Paabegyndelsen deraf, det have vi ofte gjort. Vi have bevilget et Beløb, der ofte ikke en Gang var 1 pCt. af hele Beløbet for at opmuntre til nærmere at udarbejde Planerne og med Erkjendelse af, at vi vare villige til at gaa ind paa Forretagendet, men vi forbeholdt os fuld Frihed til de mest indgaaende Undersøgelser, saaledes at vi bevilgede, hvad vi vilde. Det faae vi ikke juridisk Ret til her; thi medens tidligere Regjeringen søgte og fik saadanne forberedende Beløb som Del af det Forudsatte, saa vil denne Bestemmelse her medføre, at man lader være at tage disse Begyndelsesbevillinger, og dette vilde under ordinære Forhold føre Ulykke ind over Administrationens Virksomhed her i Landet; den maa ofte længe forud have en Slags Garanti for, at den tør møde loyal Opfyldelse fra Bevillingsmagtens Side af de Bevillinger, som blive nødvendige, inden den gaar til sine Forberedelser. Hvorledes staaar f. Ex. ikke Administrationen nu paa Grund af sin Stilling til Rigsdagen? Hvorledes staaar den med forberedende Ar-

bejder til Musæer og til Slottet, og hvorledes staaar den med sine Forhandlinger med Kommunalbestyrelsen? Hvorledes staaar f. Ex. Krigsministeren med Hensyn til Forarbejder til Kjøbenhavns Besæfning o. desl. Ministrene have ikke den fjerneste Anelse om, hvad disse Historier skulle føre til. Magten og Nøglen have de, men ikke Sanktion til at bruge dem. De sige maaste: Vi tage det selv, naar Tiden kommer, men de have ikke den fjerneste Forventning om, at de faae Bevillingsmagten med til Noget. Der er i alle administrative Forhold for Tiden fuldstændig Demoralisation. Under almindelige ordinære Forhold finde de Herrer, som De vide, jo lidt den Slags Begyndelser paa Finantsloven, som man holder paa, selv om Ministrene skifte, for at det fortsatte Arbeide for Samsfundets Udvikling derigjennem stadig kan gaa frem. Derfor siger jeg, at dette maa nærmere specificeres under de følgende Overveielser, thi som det staaar, kan det misforstaaes. Den ærede Forslagsstiller har naturligvis ikke tænkt det saa nøie igjennem, som det falder os Andre i Sinene, der have større Erfaringer i de specielle Behandlinger af Finantsager. Jeg har altsaa disse formelle Indvendinger at gjøre mod Lovforslaget, at jeg synes, at de to Stykker af § 49 ikke hænge rigtig sammen, idet det første Stykke siger Ja eller Nei og det andet Nei og Ja. Efter min Mening maa disse to Stykker formelt arbeides ganske anderledes sammen til en ny § 49, saa det, som bliver tilbage, er tydeligt at forstaa. Skatteenagtelse er ikke tilladt længere — det er let at overse — og hvad det andet Punkt angaar, saa have vi de nødvendige Udgifter paa de ordentlige Udgiftsposter og i Øvrigt kun de tidligere bevilgede Beløb til overordentlige Foranstaltninger. Det betegner jo, som vi alle vide, et Slags Normalbudget, men det er ikke det, som man ellers forstaaar ved et Normalbudget, der jo giver en bestemt Norm; men dette giver en Nar for Nar efter Erfaringerne stigende Norm. De Herrer hufte jo, hvorledes man fastsatte et Normalbudget — jeg tænker paa det af 28de Februar 1856 — da Rigsraadet blev til. Den Gang var der i Grunden megen Uvillighed til at lade det Allermeste, de tre til fire Femtedele af vore Indtægter, fastsatte ved et Normalbudget, men det gjaldt jo kun for Rigsraadet, og hvad gjorde man ikke for at bevare Monarkiet. Det blev den Gang sat til 28 Millioner Rigsdaler, hvoraf 12 gik til Afbetaling paa Statsgjælden, saa at der blev 16 Millioner Rigsdaler tilbage for Monarkiets øvrige Forvaltning, hvilket omtrent svarer til 10 Millioner Rigsdaler — 20 Millioner